

ELS NOSTRES MASOS

20 anys:

"Tenim una senia a uns 500 m. i d'allí vam portar salvant un desnivell de 200 m. ja que la senia es troba baix, al costat de la Vall Torta. Varem construir una bassa, ací davant de casa. Tot això, junt amb la cananada i el cable trifàsic ens costà dues-centes mil pesetes".

Pepe recorda quan van ficar el telèfon.

"El meu avi Pepe, deia que això del telèfon devia ser molt còmode i que era una necessitat per a la gent que viu al mas. Finalment vam instal·lar el telèfon fa unos 12 o 14 anys".

"De tota manera, continua Pepe, a mi m'agrada viure al mas en comoditats o sense elles. Ací he passat la meua infantesa i part de la meua joventut fins que em vaig casar, i Amparín i jo ens varem instal·lar al poble. De fet jo, quan tinc temps lliure m'agrada més anar al mas que a qualsevol altre lloc. A l'estiu per exemple m'agrada molt banyar-me a la bassa i descansar a l'ombra d'estos arbres".

Amparo Ferrando la dona de Pepe i les filles del matrimoni, pugem al mas sovint encara que, reconeix Amparo que a ella no li agrada tant com al seu marit.

José Julián, és un dels pocs joves que al poble es dedica a l'agricultura, i és per això que té el seu lloc de treball totalment condicionat i equipat amb maquinària i un gran magatzem que ha construït ampliant una antiga granja. Indica que cultiva principalment l'ametler que és el cultiu per excel·lència de la zona.

Per a conrear tota l'ex-tenció de terra, que no és poca, abans tenia un treballador...

"Ara que ja s'ha jubilat Bautista Beltrán estic una miqueta agobiat. Hi ha massa feina per a una persona sola".

Precisament parlant

amb Pepe i Hortensio aplega Bautista Beltrán, qui ha treballat per a la família Julián-Moliner des de que era xiquet. De fet també se'l coneix per "Bautista de la Caseta", encara que ell és d'Albocàsser.

Batiste explica que quan eren joves anaven a caçar Hortensio i ell i canviaven d'escopeta per que a cada un li agradava més la de l'altre i afegeix:

"Tenem molt bones cameres, de vegades ens voltavem mig terme. Ara ja no ho podem fer".

Encara que Juan-Francisco, fill de Batiste i col·laborador d'este periòdic a l'espai "Fauna de Coves", replique que això no es del tot cert ja que quan va a caçar amb el seu pare acaba cansat i sense poder seguir-lo.

A l'actualitat la Mosquera Baixa no està afectada per eixa malaltia tant freqüent al nostre terme, que es la despoblació i el deixament. Les tres construccions més noves, estan en un perfecte estat de conservació i fins i tot se n'han fet de noves. Els actuals hereus del mas Pepe, Alberto, Casimiro i Toni no viuen allí però d'una manera més o menys directa continuen treballant la terra i guardant del mas. Avui per avui l'esforç dels seus besavis i avis té una garantia de continuïtat.

En deixar el mas em ve a la memòria quan fa uns 25 anys, pasàvem per "La Caseta" per anar a l'escola del mas d'En Ramona, i el tio Pepe ens preguntava si tenie carta, ja que nosros li portàvem la correspondència de Carteria En Ramona. La seua dona, Carmen, amb el topo ben fet i les seues arracades negres, ens preguntava com estava la gent pel mas de Bosseta...

MARÍA CINTA MOLINER

Fotografia:
VICENTE ROCHER.

Els casaments dels 4 xics de Mosquera Baixa.